

Katarzyna Parzych-Blakiewicz, Natanaela Ewa Szczurko

„Osoba konsekrowana a dialog
międzyreligijny”, Natanaela Ewa
Szczurko, Olsztyn 2012 : [recenzja]

Nurt SVD 46/2 (132), 232-234

2012

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

Recenzja

Natanaela Ewa Szczurko SDS, *Osoba konsekrowana a dialog międzyreligijny*, Warmińskie Wydawnictwo Diecezjalne, Olsztyn 2012, 88 s. ISBN 978-83-61864-25-7

Warmińskie Wydawnictwo Diecezjalne oddało w ręce Czytelnika książkę Natanaeli Ewy Szczurko – salwatorianki – pt. *Osoba konsekrowana a dialog międzyreligijny*. Tematem przewodnim książki jest analiza adhortacji apostołskiej Jana Pawła II *Vita consecrata*, która ma za cel wyłonić odpowiedzi na pytania o istotę dialogu międzyreligijnego i jego znaczenie w życiu Kościoła, o udział osób konsekrowanych w dialogu międzyreligijnym oraz o specyfikę więzi osób konsekrowanych z Chrystusem jako istotnym aspekcie dialogu religijnego. Odpowiedzi na powyższe pytania są zawarte w książce i stanowią rozwinięcie szczegółowej tezy badawczej, która w pełni brzmi: więź z Chrystusem osób konsekrowanych jako fundament zaangażowania w dialog międzyreligijny według *Vita consecrata* Jana Pawła II.

Opracowanie składa się z trzech rozdziałów omawiających kolejno strukturę dialogu międzyreligijnego, zagadnienie dojrzałej religijności oraz problematykę formacji osoby konsekrowanej do udziału w dialogu międzyreligijnym. Układ jest odpowiedni dla szerszego przedstawienia postulatów papieskich, skierowanych do osób konsekrowanych poprzez adhortację *Vita consecrata*, a odnoszących się do dialogu międzyreligijnego.

Pierwszy rozdział przedstawia strukturę dialogu międzyreligijnego według Jana Pawła II. Najpierw omówione jest ogólne pojęcie dialogu, gdzie akcent położony jest na wspólne poszukiwanie prawdy przez ludzi należących do różnych kultur i religii. Jest to kontynuacja myśli Soboru Watykańskiego II o dialogu zbawienia, prowadzonym przez Kościół ze wszystkimi ludźmi dobrej woli. Istotą tego dialogu jest miłość Chrystusa okazywana w świadectwie wiary chrześcijańskiej. Następnie wyjaśnione zostało znaczenie wiary religijnej dla dialogu. Podkreślono tu twierdzenie, że w dialogu międzyreligijnym nie chodzi o przekonanie do własnych racji, ale o pojednanie braterskie w spotkaniu osób żyjących według różnych tradycji religijnych. Udział w tym dialogu wymaga od chrześcijan silnej wiary i „zanurzenia w Chrystusie”. Podstawowym celem obecności osób konsekrowanych w dialogu międzyreligijnym jest, według Jana Pawła II, dawanie świadectwa o miłości Chrystusa. Istotnym elementem w strukturze

dialogu międzyreligijnego jest znajomość religii i wzajemne poznanie uczestników dialogu. Wśród form dialogu, do których Jan Paweł II zachęca osoby konsekrowane, są: dialog życia, dialog dzieł, dialog doktrynalny, dialog doświadczenia religijnego oraz dialog intermonastyczny.

Drugi rozdział omawia zagadnienie dojrzałej religijności jako warunku dialogu ewangelizacyjnego. Cechami charakterystycznymi dojrzałej religijności, na które wskazuje autorka, jest chrystocentryzm wiary oraz dojrzałość ludzka i duchowa. Jezus Chrystus stanowi bowiem centrum wiary chrześcijańskiej. Zaś dominantą życia osób konsekrowanych jest całkowite zjednoczenie życia i osoby z Jezusem Chrystusem oraz dawanie świadectwa tej osobistej jedności. Dojrzałość ludzka i duchowa chrześcijan wskazuje na pełnię kompetencji do udziału w dialogu i wytrwania w nim. Stąd, niezbędnym elementem udziału osób konsekrowanych w dialogu ewangelizacyjnym jest troska o dojrzałość osobową, formowaną w oparciu o chrystocentryzm wiary religijnej – co jest zgodne z koncepcją antropologii personalistycznej Jana Pawła II, wskazującej na chryściczną strukturę bytu ludzkiego.

Trzeci rozdział poświęcony jest formacji osoby konsekrowanej do dialogu międzyreligijnego, zgodnie z sugestiami papieskimi. Omówiono w nim naśladowanie Chrystusa jako sens życia osoby konsekrowanej. Wskazano tu na specyfikę naśladowania Jezusa w życiu zakonnym, chrystologiczny wzór postępowania w dialogu międzyreligijnym oraz rady ewangeliczne jako szkołę tego dialogu. Wyjaśniono miejsce profesji rad ewangelicznych w kształtowaniu człowieczeństwa w służbie Królestwu Bożemu. Na koniec podjęto refleksję nad rolą wspólnoty zakonnej w procesie formacji chrześcijanina do odpowiedzialnego udziału w dialogu międzyreligijnym.

Wartość myśli przewodniej, wokół której osnuta jest treść książki, polega na tym, że skupia ona uwagę Czytelnika na istotnym warunku dialogu religijnego, którym jest konieczność pogłębiania osobowych więzi z Jezusem Chrystusem w życiu osób zaangażowanych w dialog ewangelizacyjny. Świadomość religijna chrześcijańskiego partnera w dialogu międzyreligijnym musi być wyraźnie chrystocentryczna, aby rzetelnie i uczciwie reprezentować Chrystusa w dialogu

zbawienia inicjowanym przez Boga na każdym odcinku działalności misyjnej i ewangelizacyjnej Kościoła. Życie według rad ewangelicznych, praktykowane przez osoby konsekrowane, skupia się na heroicznym i całkowitym oddaniu się Jezusowi Chrystusowi. Ten model życia chrześcijańskiego wspomaga działalność formacyjną Kościoła zorientowaną na wychowanie do dialogu ewangelizacyjnego, w tym międzyreligijnego. Osoby konsekrowane i ich aktywność na płaszczyźnie dialogu Kościoła z religiami niechrześcijańskimi w sposób charyzmatyczny wskazują na chrystologiczny warunek dialogu.

Książka s. Natanaeli Ewy Szczurko włącza się w stan badań teologicznych nad dialogiem Kościoła ze światem. Omawia jeden z warunków dialogu religijnego, którym jest chrystologiczny fundament tożsamości religijnej uczestników dialogu. Jest opracowaniem nauki Jana Pawła II skierowanej do osób konsekrowanych, wspomagającym gremia odpowiedzialne za formację do życia według rad ewangelicznych. Treści w niej zawarte powinny być uwzględnione w formacji zakonnej jako jeden z ważniejszych aspektów udziału osób konsekrowanych w dialogu Kościoła ze światem współczesnym. Mogą być także pomocne oraz inspirujące w organizacji pracy duszpasterskiej i katechetycznej, realizującej założenia wychowawcze do dialogu ewangelizacyjnego na różnych odcinkach działalności chrześcijan w świecie.

Katarzyna Parzych-Blakiewicz